

Sygn. akt IV U 824/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

27 stycznia 2021 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Sławomir Górny

Protokolant: st. sekr. sąd. Katarzyna Wawrzyniak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 stycznia 2021 roku w Sieradzu

odwołania A. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł.

z 4 listopada 2020 r. Nr (...)

w sprawie A. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł.

o rekompensatę

1. Zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje A. K. prawo do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych, poczynając od 1 października 2020 roku.
2. Zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. na rzecz A. K. 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IV U 824/20

UZASADNIENIE

Decyzją z 4.11.2019r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił A. K. prawa do rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

Nie podzielając powyższej decyzji pełnomocnik strony ustanowiony w sprawie złożył odwołanie, wnosząc o przyznanie prawa do przedmiotowego świadczenia. Wskazywał, że w okresie od 2.01.1979 – 1.07.2007, A. K. wykonywała pracę w szczególnych warunkach.

W odpowiedzi organ rentowy wnosił o oddalenie odwołania argumentując, że odwołująca nie udowodniła 15 letniego stażu w szczególnych warunkach.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. K. (1) urodziła się (...)

W okresie od 2.01.1979 – 1.07.2007, A. K. była zatrudniona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy początkowo w Wojewódzkiej (...) w S. z/s w Z., później w Wojewódzkiej (...) w Ł. Oddział (...) w Z. i w (...) w Ł. jako laborant w Sekcji (...), starszy technik w Dziale (...), starszego laboranta w Dziale (...), (...), technika laboranta w Sekcji (...),

starszego technika w Sekcji (...) oraz w Oddziale Laboratoryjnym w (...), starszego technika w Sekcji (...) oraz w Oddziale (...) na stanowisku ds. higieny pracy. Nazwa pracodawcy była związana z reorganizacją administracyjną. Próby były podejmowane w zakładach pracy różnych branż, np. na stanowiskach spawaczy, ślusarzy, szlifierzy. Na stanowisku spawacza była metodyka i trzeba było pobrać tlenki azotu i metale na filtrze: ołów, rtęć. Praca odbywała się w hałasie, zapyleniu. Odwołująca pobierała próbki w różnych zakładach pracy, tj. na stanowiskach cukiernika, piekarza, szlifierza, stolarza, w mleczarni. Do zakładów odwołująca jeździła z ekipą z działu toksykologii i działu higieny pracy. Początkowo była aparatura stacjonarna z filtrami pyłowymi, miernik poziomu dźwięku, aspiratory do zapylenia, aparat do mikroklimatu: zimny, gorący, umiarkowany. Były pomiary oświetlenia luksomierze. Wyjazdy do zakładów odbywały się wg ustalonego grafiku miesięcznego. W zależności od wyników pomiarów, była różnorodna częstotliwość tych pomiarów. Próbki były pobierane m.in. z zakładów tj.: (...), (...), (...) w W., (...). Pracodawca zapewniał środki ochrony indywidualnej, tj. fartuchy, obuwie, maseczki (**zeznania świadka E. B. – na nagraniach CD – 00:03:28 – 00:16:33 k. 29, pismo (...) Inspektora (...) w Ł. z 30.12.2020r. k. 19, wykaz stanowisk pracy pracowników Działu (...) w (...) w Ł. k. 12/akta sprawy; akta osobowe**).

W dniu 12.10.2019r., A. K. złożyła w ZUS wniosek o przyznanie rekompensaty do emerytury (**wniosek/akta ZUS**).

Decyzją z 4.11.2019r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił A. K. prawa do rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach (**decyzja k. 25/akta ZUS**).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i w postępowaniu przed organem rentowym.

Okoliczności dotyczące charakteru pracy wnioskodawczynie od 2.01.1979 – 1.07.2007 Sąd ustalił na podstawie zeznań świadka E. B., która była zatrudniona razem z odwołującą w (...) w Ł.. Zdaniem Sądu zeznania są spójne, logiczne i wiarygodne. W poczet materiału Sąd przyjął także akta osobowe odwołującej. W świetle materiału dowodowego zachodzą podstawy do uznania, że wnioskodawczynie legitymuje się 15 – letnim stażem w szczególnych warunkach, uprawniającym do nabycia rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach. W spornym okresie zatrudnienia, wykonywała pracę przy pobieraniu prób i pomiarach w zakładach pracy, tj. (...), (...), (...) w W., (...). Pracodawca zapewniał środki ochrony indywidualnej, tj. fartuchy, obuwie, maseczki. Wykonując obowiązki, wnioskodawczynie była narażona na szkodliwe dla zdrowia warunki, tj. hałas, zapylenie, różnorodne warunki mikroklimatyczne.

Z uwagi na wyjaśnienie okoliczności sprawy, sąd pominął dowód z przesłuchania strony.

Sąd Okręgowy zważył:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 2 pkt 5 ustawy z 9.12.2008r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2017r., poz. 644 ze zm.), rekompensata - odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej.

Jak wynika z art. 21 cyt. ustawy, rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat. Rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Celem rekompensaty, podobnie jak i emerytury pomostowej, jest łagodzenie skutków utraty możliwości przejścia na emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych przy pracach w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W przypadku rekompensaty realizacja tego celu polega jednak nie na stworzeniu możliwości wcześniejszego zakończenia aktywności zawodowej, lecz na odpowiednim zwiększeniu podstawy wymiaru emerytury z FUS, do której osoba uprawniona nabyła prawo po osiągnięciu powszechnego wieku

emerytalnego. W taki sposób istotę rekompensaty określa zresztą sam ustawodawca, definiując ją w art. 2 pkt 5 ustawy o e. p.

Definicję pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze uprawniającą do wcześniejszej emerytury z tytułu reguluje art. 32 ustawy emerytalno – rentowej oraz przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z §3 i §4 cyt. rozporządzenia, pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury jeżeli łącznie spełnia warunki: kobieta jeżeli osiągnęła wiek 55 lat, ma wymagany „okres zatrudnienia” 20 lat, w tym przepracowała co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Dla oceny czy pracownik pracował w szczególnych warunkach nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach, to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy, w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnym charakterze (por. wyrok SN z 1.06.2010r., II UK 21/10, wyrok SA we Wrocławiu z 16.02.2012r., III AUa 1797/11).

Zgodnie z załącznikiem nr 1 do Zarządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z 12.07.1983r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu zdrowia i opieki społecznej, dziale XII, pod poz. 6 - Prace przy pobieraniu prób i pomiarach w warunkach i na stanowiskach pracy szkodliwych dla zdrowia wykonywane przez personel stacji sanitarno-epidemiologicznych oraz laboratoriów środowiskowych, wymienia się stanowiska asystenta, technika, laboranta.

Postępowanie dowodowe wykazało, że wnioskodawczyni spełniła sporną przesłankę 15 – letniego zatrudnienia w szczególnych warunkach w rozumieniu cyt. przepisów, bowiem od 2.01.1979r., ponad 15 lat wykonywała pracę w szczególnych warunkach w rozumieniu cyt. przepisów.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴§2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł, jak w sentencji.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 98 kpc w zw. z §9 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800 ze zm.).